

дни въ съсѣднитѣ дворове на твоя и моя баща кѣнтѣше нашия весель смѣхъ?".

Ний прѣтрупяхме нашето дѣте съ скжпи играчки, мислѣйки, че така повече ще му угодимъ, но вмѣсто да го направимъ по-весело, ний го направихме да му омръзва скоро всичко и да се отегчава. Нека отиде да играе съ съсѣдскитѣ дѣца най-сетнѣ. Първови сж бѣдни, но честни хора и азъ вѣрвамъ, че тѣхнитѣ дѣца нѣма да научатъ нашия Иванча на нищо лошо.

Иванчо като чу отъ баща си, че ще го заведатъ при дѣца, които нѣматъ купешки играчки, много се зарадва; скочи отъ столчето си и заскача по стаята.

Майка му повика слугинята и ѝ поръча да заведе дѣтето у съсѣдитѣ, а бащата ѝ каза да вземе единъ голѣмъ кузонакъ и една кошница съ бждникъ и да я даде на майката на съсѣдскитѣ дѣца, за да имъ раздаде тя на всѣкому по равно.

Иванчо цѣлия подиръ обѣдъ игра у съсѣдитѣ и когато се върна не можа да се нахвали какъ хубаво си е игралъ съ бѣднитѣ дѣца и какъ тѣ майсторски умѣятъ да устройватъ игри отъ нищо и никакви работи.

Слѣдующата коледа баща му вече не му купи бездушни играчки, а му подари едно магаренце, а пѣкъ съсѣдчетата направиха шейна отъ дъски, па впрѣгнаха магаренцето въ нея и съ смѣхъ и виковете всички дѣца заедно съ Иванча весело се пѣрзалиха по коледния снѣгъ. И защото съсѣдчетата направиха Иванча весель и сжщо такъвъ майсторъ като тѣхъ въ измислянето на все по-забавни игри, баща му взе тѣхния баща за надзирателъ въ фабриката си и му даде много хубава заплата, съ която г-нъ Първовъ изучи дѣцата си и когато тѣ пораснаха Иванчо ги направи съдружници въ фабриката, която наслѣди отъ баща си.

А когато Иванчо самъ стана баща, той разправяше на своитѣ дѣца, че щастieto не се състои въ това, да има човѣкъ много пари, а да незнае какво по-напрѣдъ да купи съ тѣхъ, ами че най-добре се чувствува онзи, който самъ съ своя трудъ и майстория може да си достави полезни и приятни нѣща. — *Р. Костенцева.*
